

Lauantai 5.7.2014
Lähetysseurat 15:30
Maija Kuoppala

Tasan 30 vuotta sitten istuin täällä Lapuan herättäjäjuhilla lähetysseuroissa isäni vieressä. Isän, joka tuttuun tapaansa veisasi virsiä kovalla äänellä. Olin 25-vuotias, juuri lähetyskurssin käynyt ja innostunut. Olimme lähdössä Botswanaan, maahan, josta ei ollut paljoa tietoa saatavilla, mutta lähtemisen halu oli kova. Suuri seikkailu oli alkamassa ja rinnassani sykki vaatimattomasti maailman parantamisen palo. Matkaan veisuissa mainittiin myös pienen perheeni nimet. Ja sitten tuli virsi. Käännyin katsomaan isääni, sillä veisuu oli hiljentynyt. Isän isosta nenästä tippui pisara, jota hän kuivasi ruttuisella kangasnenäliinalla - isä itki.

Nyt on 30 vuotta kulunut ja olemme toissapäivänä tulleet Namibiasta lomalle Suomeen. Suuresta seikkailusta on vuosien saatossa tullut arkista työtä lähetysten maisemissa. Arkista työtä, jossa istumme kuin ikkunalaudalla katsomassa kumppanikirkkojemme todellisuuteen eteläisessä Afrikassa.

Tämä todellisuus on ollut tänä vuonna poikkeuksellisen raskas. Tuntuu, että tässä tärkeässä tilanteessa – Lapuan herättäjäjuhlien lähetysseurojen puhujana - minulla ei ole mitään sankaritarinaa kerrottavana. On vain terveiset hiljaisilta ja väsyneiltä yhteistyökirkkojemme työntekijöiltä, jotka miettivät miten toimia kirkkona ajassa, jossa on niin paljon surua. Kuolemantapaukset ja surmat ovat satuttaneet niin Angolassa, Botswanassa kuin Namibiassakin. Kun afrikkalainen suree, hän painaa vakavana katseensa maahan eikä puhu mitään. Tätä surua ja hiljaisuutta on koettu pitkin kevättä ja nyt alkanutta kesää.

Josko eteläisessä Afrikassa onkin ollut raskaita päiviä, on myös jotakin uutta ja rohkeaa.

Viime sunnuntaina osallistuimme Namibiassa pappisvihkimysjuhlaan, joka pidettiin Nkurenkurussa, Kavango-joen varrella. Alttarin edessä seisoivat kuusi vakavaimista nuorta miestä ja naista, jotka olivat valmistuneet Paulinum seminaarista muutama kuukausi aikaisemmin. Toinen, 16 hengen ryhmä, jossa diakonit on kahdessa vuodessa koulutettu papeiksi, valmistuu nyt tämän vuoden marraskuussa, Engelan opistosta. Tämän toisen ryhmän koulutusta myös Heränneen kansan lähetysrahasto on tukenut koko kahden vuoden ajan. Nämä vastavihityt ja pian vihittävät papit ovat vastaus kirkon huutavaan pappispulaan. Kolmekymmentä seurakuntaa on ollut jo pitkään vailla paimenta ja monissa suurissa seurakunnissa on vain yksi ylityöllistetty pappi. Kiitos, herännyt kansa, tästä tuesta ja uskollisesta lähetysrakkaudesta.

Minkälaiseen maailmaan nämä viime sunnuntaina vihityt papit sitten astuvat seurakuntiensa pariin?

Tämän päivän Namibiassa ja eteläisessä Afrikassa eletään muutoksen keskellä, muutoksen joka on suurempi kuin mitä silmä näkee. Kaupungit kasvavat, liike-elämän keskukset syntyvät, teollisuus ja kauppa pyörivät ja kännyköillä siirretään rahaa kotikyliin jääneille vanhemmille ja isovanhemmille. Tällaiset muutokset maalta kaupunkeihin ovat varmasti tuttuja myös näillä lakeuksilla.

Mutta nuo uudet papit joutuvat myös toisenlainen muutoksen keskelle. Sellaisen, jossa nuoret eivät puhu enää vanhempiensa kieltä, eivätkä ajattele niin kuin ennen ajateltiin. Sellaisen, jossa naisen asema on parantunut niin että miehet ovat joutuneet häkellyksiin ja epätoivossaan

ryhtyneet epätoivoisiin tekoihin. Papit joutuvat siihen muutokseen, jossa kuokka ja maissintähkät ovat vaihtuneet autoon, hampurilaiseen ja pizzoihin. He joutuvat sen saman tilanteen eteen, joka on osin täälläkin tuttu: nuori polvi kokee, että kirkko puhuu heille vierasta kieltä eivätkä vanhemmat hyväksy nuorten uutta tapaa ilmaista asioita, esim räppäämällä löysissä housuissa kwanyamankielistä kappaletta: *Kalunga kange ondiku hoole – Voi Jumalani, miten sinua rakastankaan!*

Nämä vastaviihityt papit saavat Namibiassa vielä toistaiseksi saarnata täpötäysille kirkkoille. Ihmiset tulevat kirkkoon ehkäpä samasta syystä josta mekin olemme tulleet herättäjäjuhlille, kaipuusta johonkin. Gospellaulaja Andraé Crouch laulaa: *Take me back, Dear Lord, to the place, where I first received you. Take me back, Dear Lord, where I first beleived.*

Vie minut takaisin, rakas Herra, paikkaan, jossa ensimmäisen kerran kohtasin sinut, vie minut paikkaan, jossa ensi kerran uskoin.

Me täällä Lapualla - niin kuin Namibiassakin - tarvitsemme paikkoja, joihin voimme palata hakemaan vahvistusta arkeemme, elämään ja uskoomme. Tämä Kiviristin kenttä voi olla yksi sellainen, jossa uskomme Kristukseen vahvistuu, jossa elämänrohkeutemme palautuu, jossa rakkautemme syttyy uudestaan ja jossa kuulemme Jumalan äänen. Sellainen paikka voi olla myös Katuturan kirkko Windhoekin laitamalla tai telttakatos Omuthiyan kylässä, jossa juuri tällä kellonlyömällä vietetään Namibian kirkon lähetysjuhlaa. Kymmenet kuorot esittävät siellä säveltämiään kappaleita, joissa iloitaan evankeliumista ja muistellaan kirkon historiaa. Siellä kiitetään siitä, että kirkko on ja elää vaikeuksienkin keskellä.

Lähetysseuroissa Lapualla, kolmekymmentä vuotta sitten isä itki. En tiedä itkikö hän näiden kaikkien tulevien lähetyskokemusten tähden. Vai mahdollisesti Namibian tähden, joka oli hänelle rakas. Vai itkikö hän sitä vanhempien surua, jota kaikki ne vanhemmat tänäänkin itkevät, joiden lapset ja lastenlapset ovat maailmalla. Niin tai näin, myös lähetysseuroissa voi itkeä kaikenlaisen ikävänsä, surunsa ja väsymyksensä. Ja näissä seuroissa voi myös rukoilla lähetystyön ja sen arjen taistelujen puolesta.